

padený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Nesprávné právní posouzení vidí odvolatel v tom, že prvý soud nesprávně prý vykládá ustanovení § 31 čis. 4 zákona ze dne 28. března 1928, čis. 44 sb. z. a n., an je vztahuje i na jiné místnosti než na byty, a an při výkladu ustanovení toho nepřihlíží k ustanovení § 1 čis. 16 téhož zákona. Než nelze dáti odvolateli za pravdu V § 30 zákona ze dne 28. března 1928, čis. 44 sb. z. a n. se vyslovuje, že se ustanovení zákona o bytech vztahují i na jakékoli místnosti, které jsou předmětem nájemní smlouvy. Z ustanovení § 31 čis. 4 zákona vyplývá, že z ochrany zákona byly vyloučeny větší byty, a že se ochrana zákona vztahuje jen na tak zvané byty malé. Chrání-li zákon jen malého nájemníka, nemohou býti zákonem chráněny velké místnosti, sloužící k provozování živnosti. Podle zjištění prvního soudu měří najaté místnosti okrouhle 300 m², z toho téměř dvě třetiny v novostavbě, a asi jedna třetina ve staré budově, takže je zřejmo, že již z tohoto důvodu nemohou býti najaté místnosti předmětem ochrany zákona, ježto v souzeném případě nejde o malého nájemníka. Zákonnou mez ochrany malých nájemníků nelze rozšiřovati ustanovením § 1 čis. 16 téhož zákona, kteréžto ustanovení vykládá pouze v poslední větě šířeji pojem obytných místností při výpovědním důvodu tak zvaných nadměrných bytů, pokud tyto jsou ovšem ještě pod ochranou zákona. Prvý soud bezvadně zjistil, že sporné místnosti, při nejmenším čtyři místnosti, byly pronajaty žalovanému v listopadu 1925 počínajíc 1. prosincem 1925, takže tu jde o pronájem po 1. květnu 1924 novému nájemníkovi, a proto prvý soud posoudil věc správně i po stránce právní, uznáv výpověď soudem danou za účinnou, a uloživ žalovanému místnosti najaté vyklditi a straně žalující odevzdati (srov. rozh. čis. 8237 a 8394).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po stránce právní nejsou vývody dovolání s to, by vyvrátily nebo seslabily správnost názoru soudu odvolacího, že se na sporné místnosti vztahuje předpis § 31 čis. 4 zák. o ochr. náj. (čis. 44 sb. z. a n. z roku 1928), a stačí proto dovolatele v tomto směru odkázati na důvody napadeného rozsudku, které odpovídají stavu věci i zákonu.

Čís. 9110.

Bylo-li manželství rozloučeno z výlučné viny manžela, jest manželka oprávněna, domáhati se na něm za dobu od podání žaloby náhrady za výživné placením měsíčního důchodu. Za sporu lze povolití prozatímní opatření podle všeobecných předpisů exekučního řádu, nikoliv podle § 382 čis. 8 ex. ř.

(Rozh. ze dne 9. srpna 1929, R I 567/29.)

Manželství stran bylo rozloučeno z výlučné viny žalovaného manžela před podáním žaloby, v níž se domáhala manželka výživného, počínajíc

dnem 1. prosince 1927. Za sporu navrhla manželka povolení prozatímního výživného počínajíc dnem 1. července 1928, tvrdíc, že jest ohrožena v nuzné výživě své i svých dětí. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. Důvody: Rozhodným jest ustanovení § 1266 obč. zák., jehož smyslem jest, že nevinnému manželu přísluší náhrada škody, která mu rozlukou vzešla, že tedy vinný manžel má nevinného manžela odškodnit za vše, co mu rozlukou ušlo, by byl majetkově tak, jako by se rozluka nestala a manželství dosud trvalo. Náhradní nárok manželský podle § 1266 obč. zák. nesahá za hranice § 91 obč. zák., ba nesmí býti s ním ani zcela ztotožňován. Pojem plného dostiučinění, o němž mluví § 1266 obč. zák., jest určen předpisem § 1323 obč. zák. U žalobkyně, která rozlukou manželství výlučně z manželovy viny pozbyla nároku a práva podle §§ 91, 92 obč. zák., spočívá její úplné dostiučinění v pozbytém nároku vyživovacím. Jak již řečeno, nesmí nárok rozloučené manželky podle § 1266 obč. zák. býti co do rozsahu zcela ztotožňován s nároky podle §§ 91 a 92 obč. zák. Poněvadž jest nárok podle § 1266 obč. zák. v podstatě nárokem vyživovacím, nemůže býti požadován za dobu minulou, nýbrž nejvýše ode dne podání žaloby, jinak ale může nastati odsouzení i k dávám, které dospějí teprve po vydání rozsudku (rozh. čís. 4402 sb. n. s.). Z řečeného vyplývá, že i rozloučená manželka může se domáhati, jest-li jen manžel vinen, náhrady za výživné v podobě měsíčního důchodu, z čehož následuje, že má žalobkyně právo za tohoto sporu domáhati se i zatímního opatření za všeobecných podmínek exekučního řádu na dobu, než bude o žalobě právoplatně rozhodnuto.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud uvedl a odůvodnil, že v souzeném případě nejde o výživné žalobkyně jako manželky žalovaného z důvodu § 91 obč. zák., nýbrž o nárok žalobkyně na náhradu škody ve smyslu § 1266 obč. zák., vzniklé tím, že rozlukou manželství z výlučné viny žalovaného pozbyla nároku na výživné ve smyslu § 91 obč. zák., kteroužto škodu žalobkyně si počítá 300 Kč měsíčně. Nejvyšší soud shledává tento úsudek soudu rekursního správným a, poněvadž vývody rekursu nejsou způsobilé, by vyvrátily neb zeslabily odůvodnění napadeného usnesení, jest stěžovatele především poukázati na toto odůvodnění. Nejde-li však o prozatímní opatření ve smyslu § 382 čís. 8 ex. ř., jest správným názor rekursního soudu, že jest zkoumati, zda jsou splněny zákonné podmínky pro povolení prozatímního opatření ve smyslu předpisů exekučního řádu. Poněvadž soud první stolice se s tohoto hlediska s návrhem žalobkyně na prozatímní opatření vůbec nezabýval, jsa toho názoru, že jde o prozatímní opatření ve smyslu § 382 čís. 8 ex. ř., nezbylo, než by bylo jeho usnesení zrušeno a soudu první stolice uloženo nové rozhodnutí.